

Pedro Casciaro: Priča o osjetljivom čovjeku

Pedro Casciaro bio je jedan od prvih članova Opusa Dei.

Upoznao je Svetog Josemariju kada je studirao matematiku i arhitekturu u Madridu. Taj nemiran, osjećajan i pomalo hladan mladić, vjerski gledano, počeo je ulaziti u dublji odnos s Bogom i otkrio svoj poziv. Bio je to početak uzbudljive avanture i puta koji ga je doveo do punog života, prisjeća se José Carlos Martín de la Hoz.

29.01.2022.

U povijesti institucija Katoličke Crkve, kao što je Prelatura Opus Dei, životu i radu njihovih utemeljitelja, u ovom slučaju sv. Josemarije Escrivá de Balaguer, prirodno se daje prednost u pogledu proučavanja i istraživanja.

Ali također je važno znati o ljudskoj i duhovnoj osobnosti onih prvih vjernika Prelature koji su slijedili utemeljitelja u prvim godinama, za razumijevanje povijesti Crkve i povijesti Prelature Opus Dei... kada se sve još uvijek moralo učiniti, dok je zapravo jedino što je postojalo u Opusu Dei bila svetost njegova utemeljitelja. Ti ljudi, ti mladi ljudi, bili su vrijedni Božjeg povjerenja i povjerenja svetog Josemarije zbog svoje vjernosti i odanosti.

Jedan od tih ljudi bio je Pedro Casciaro Ramírez, mladić iz Murcije koji je živio u Albaceteu, gdje je njegov otac bio član općinskog vijeća i profesor povijesti umjetnosti. Otac Pedra Casciara bio je jedan od najaktivnijih članova republikanske ljevice, stranke Manuela Azañe, a tijekom građanskog rata postao je predsjednik Pokrajinskog vijeća i predsjednik Narodne fronte u gradu Albacete. Bio je to čovjek s velikom društvenom osjetljivošću; politički čovjek koji je bio agnostik i, u cjelini, prilično hladan prema Božjim stvarima, ali koji je bio duboko vezan za svoju suprugu, ženu velike kulture i pobožnosti.

Otkrića Pedra Casciara u Madridu

Kada se Pedro Casciaro preselio u Madrid 1934. kako bi započeo studije i ušao u Madridsku školu arhitekture, ponio je sa sobom iskustva godina studija, života,

mladosti u Albaceteu, a također i u La Manga del Mar Menor, gdje je ljetovao s djedom, Englezom koji je živio u Alicanteu. Pedro stiže u Madrid s intelektualnom radoznalosti te je stoga vrlo nemiran čovjek u pogledu svih kulturnih i umjetničkih pitanja. Istovremeno, zbog svoje majke, ima određeni duhovni život, određeno znanje o Bogu.

Kada je stigao u Madrid i ušao u život španjolske prijestolnice, vrlo je fascinantno kako su se širili vidici ovog mladića. Morao je studirati matematiku dvije godine da bi mogao upisati školu arhitekture i istovremeno se pripremao za prijemni ispit s poznatim testovima umjetničkog i linearnog crtanja, koji nisu bili nimalo laki i zahtijevali su vrijeme za pripremu na akademija.

Pedro Casciaro upoznaje mnoge ljude u španjolskoj prijestolnici. Bila

su to vremena republikanskog života, Druge republike, velike žestine, aktivnog kulturnog života, umjetnosti, poezije, književnosti. Došlo je do svojevrsne eksplozije života u glavnom gradu, a u isto vrijeme nastajao je politički svijet: rasprave, različiti modeli društva.

Pedro, osjećajan čovjek, kao što sam već rekao, u toj se atmosferi približava Bogu. On otkriva svetog Josemariju Escrivá, utemeljitelja Opusa Dei. Otkriva studentski dom u ulici Ferraz, gdje mu se otvorila potpuno nova panorama.

Njegov kontakt sa svetim Josemarijom, sa studentima u toj rezidenciji, dao mu je čežnju i veliku znatiželju za Bogom. Mogli bismo reći da je pretrpio utjecaj osobnog susreta s Isusom Kristom. Sveti Josemaría je bio veliki učitelj, veliki vodič duša, veliki duhovni upravitelj i znao je usaditi u Pedrovu dušu onu

želju da pronađe Isusa Krista u svakodnevnom životu: u svakodnevnom životu, u umjetničkom poslu, matematici, studiju.

Nekoliko mjeseci nakon susreta s utemeljiteljem Opusa Dei, nakon što je došao u kontakt s ovim novim svijetom Isusa Krista, dubokog kršćanskog života, imao je velikom obraćenje na duhovni život te je otkrio svoj poziv za Opus Dei.

U tom su smislu svi njegovi snovi, sve njegove intelektualne i umjetničke težnje, udružene s njegovim pozivom, doživjele veliko proširenje obzora: protežući se dalje od ičega što je sanjao.

Valencia: zaslijepljenost i patnja

Zato je, po završetku Španjolskog građanskog rata, Pedro, kao i svi drugi — kao i svi mladići njegove generacije — doživio veliku

transformaciju, veliko ljudsko i duhovno sazrijevanje. Do kraja sukoba, sveti Josemaria oko sebe ima skupinu ljudi koji su preživjeli, koji su iz građanskog rata izašli neozlijeđeni, na koje se može osloniti.

Jedan od njih je Pedro. Pedra, koji je živio u tom malom studentskom domu u Ferrazu, osnivač će poslati da pokrene novi studentski dom u Valenciji. Nakon što je završio studij matematike koji je započeo kao sredstvo za ulazak na studij arhitekture, odlučio je, zbog nedostatka ljudi i hitne potrebe za onima koji će činiti Opus Dei, ali i zbog materijalnog uzdržavanja života rezidencije, staviti po strani studij arhitekture. Stoga se preselio u Valenciju kako bi vodio rezidenciju, dok je u isto vrijeme predavao matematiku na Sveučilištu.

Valencia je ostavila veliki trag u njegovoj duši. Bio je to čovjek koji je ljetovao u La Manga del Mar Menor, a time i u Alicanteu, u poznavanju mora uz levantinsku obalu, i bio je očaran Valencijom, s njezinom bojom, svjetlošću i radošću njezinih ljudima.

Pedro je čovjek s velikim smislom za humor, vrlo profinjena osoba, intelektualno. Postoji dio Pedrovog karaktera koji bismo nazvali dugotrpećim. On je jedan od onih ljudi koji su toliko osjetljivi da ga stvari dodiruju, utječu na njega više nego što utječu na druge. Istina je i da, kao i svi umjetnici, više od drugih uživaju u kontemplaciji i osobnim odnosima. Za njega je vođenje studentske rezidencije u Valenciji, izravan rad i obučavanje mladih sveučilišnih studenata kako je prije rata njega obučavao sveti Josemaría, uzbudljiva avantura, ali u isto vrijeme i veliko iskušenje.

Uživa u napretku i rastu tih mladih studenata, dok istovremeno pati, ponekad neizrecivo, jer oni ne koriste svoju slobodu ispravno, ili zato što ponekad, upravo stoga što su mladi, ne znaju kako imati ispravan stav u svom ponašanju, u razgovoru, a ponekad su bezosjećajni ili grubi.

Pokretanje Colegio Mayor Moncloa i svećeničko ređenje

Pedra je pozvao sv. Josemaría u Madrid nedugo nakon toga da uspostavi veliku studentsku rezidenciju sa 100 mjesta u Ciudad Universitariji, koja će na kraju postati Colegio Mayor Moncloa, koja je još uvijek jedna od velikih sveučilišnih institucija Sveučilišta Complutense u Madridu.

Iz Valencije donosi zabavan običaj Las Fallas. Las Fallas je tradicionalna proslava koja se održava svake godine u spomen na Svetog Josipa. Pojam “fallas” odnosi se i na

proslavu i na umjetničke spomenike spaljene tijekom proslave. Zapravo, u toj rezidencijalnoj dvorani još uvijek spaljuju falle za vrijeme blagdana Svetog Josipa.

Iz Madrida je zatim proveo vrijeme u Bilbau postavljajući Colegio Mayor Abando, prvu veliku rezidenciju koju je Opus Dei postavio u Baskiji. I ubrzo nakon toga, 1946., dok je pripremao nastavu na sveučilištu ili u školi Ramiro de Maeztu u Madridu, pomagao je osnivaču u raznim zadaćama koje je dobio i upravljao rezidencijama koje sam spomenuo i išao na potrebne svećeničke studije. Godine 1946. zaređen je za svećenika i odlazi živjeti u Madrid, gdje je imao važnu poziciju u Opusu Dei jer mu je sveti Josemaría, koji se preselio u Rim kako bi usmjeravao širenje Opusa Dei iz Rima diljem svijeta, povjerio veliku i tešku zadaću, biti čelnik Opusa Dei u gradu Madridu, a

time i u Španjolskoj, koja je mjesto gdje je Opus Dei najrazvijeniji.

Širenje Opusa Dei: Mexico 1948

Godine 1948. započela je nova ljudska i duhovna avantura u životu Pedra Casciara. Bio je to trenutak kada mu je sveti Josemaría povjerio zadatak pokretanja Opusa Dei u Meksiku. Bila je to velika ekspanzija Opusa Dei u Latinskoj Americi. U Latinskoj Americi, ali prvo u Meksiku... A iz Meksika se Opus Dei proširio na sve zemlje američkog kontinenta, sve od Kanade do Čilea.

Pedro ima puno veze s osnivanjem Opusa Dei u Americi. Jer prvo započinje u Meksiku. To je zanimljivo jer će otvaranje Opusa Dei u cijelom latinoameričkom svijetu zahtijevati onu osjetljivost o kojoj smo prije govorili, onu osjetljivost koja je vidljiva u Pedrovom velikom povjerenju u Boga, njegovom velikom prepuštanju u Božje ruke,

jer sveti Josemaría je u njega usadio onu bit duha Djela, a to je Božje sinovstvo.

Ali on je čovjek koji pati; on je čovjek na koga stvari utječu i podložen je tenzijskim glavoboljama i s vremena na vrijeme, lik Pedra koji se povlači u mračnu sobu je nešto normalno, ne baš uobičajeno, ali pojava Pedra zatvorenog u sobi zbog glavobolja se događa nekoliko puta godišnje. Zanimljivo je to napomenuti jer je moguće biti svetac s glavoboljom. A Pedro će to podnijeti s dobrim humorom i umanjiti značaj ovih povremenih nestanaka zbog glavobolje.

Još jedna intrigantna točka o Meksiku je da je to svijet druge kulture, drugog senzibiliteta, drugog načina gledanja na stvari. Meksički svijet, latinoamerički svijet, senzibilitet tih muškaraca i žena je drugačiji od onoga što je Pedro do

sada poznavao, a to će ponekad proizvesti veliku napetost kod Pedra jer on zna govoriti nespretno, jer zna rezati, jer zna biti impozantan, stvari koje ne želi biti, ali koje su vid španjolskog karaktera koji ponekad izlazi iz njega i kojeg mora pobijediti i tražiti oprost. Istodobno, ne može dopustiti da ga to dovede u bezvoljno raspoloženje ili uspori napredak Opusa Dei. Zato je ta mješavina znanja kako stvari reći blago, a istovremeno se pobrinuti da one uspiju profunkcionirati dio je duha Opusa Dei: posvećujući rad, odnosno obavljanje posla ljudski i nadnaravno savršeno u trenutku kada ih Bog očekuje. “Božjim tempom”, govorio je osnivač.

Montefalco, poziv Duha Svetoga na brigu o potrebitima

Postoji vrlo značajna anegdota iz Pedrovih prvih deset godina u Meksiku, koja se poklapa upravo s

tom fazom duboke duhovne zrelosti osobe. Nekoliko mjeseci nakon što je stigao u Mexico City, taj golem federalni okrug, jednog je dana otišao na ekskurziju. Bili su na benzinskoj postaji kada im je prišao dječak od 10-12 godina i, naravno, govorio onim ljupkim meksičkim naglaskom. Rekao je don Pedru da ga povede sa sobom. Objasnio je da nema obitelj, da nema ništa, da nema budućnosti. I rekao je: "Vodi me sa sobom". Don Pedro očito nije uzeo dječaka sa sobom, ali je osjetio, shvatio, da je to poziv Duha Svetoga kako bi Opus Dei uskoro rastao, razvijao se i dopirao do ruralnih područja, do svijeta odbačenih, kako kaže papa Franjo.

Pa kad je nakon nekoliko mjeseci dobio ostatke izgorjele hacijende, odnosno posjeda zvanog Montefalco, nekoliko kilometara od Mexico Cityja, pomislio je da je to odgovor i krenuo. A ono što je u zapatističkoj

revoluciji bila spaljena hacijenda, malo-pomalo je postalo voćnjak, mali voćnjak. Počelo je nestajati šipražje, zatim je podignut studentski dom za djevojke, pa za mladiće, zatim škola za dječake i djevojčice, centar za stručno osposobljavanje, dom duhovnosti.

To je Montefalco, velika avantura Montefalca, nakon koje će uslijediti avantura Instituta Tultepec u Guadalajari i tolikih drugih društveno-obrazovnih inicijativa, Pan-American University, IPADE Business School, gdje je Don Pedro bio kapelan. Toliko je stvari Bog htio pokrenuti svojom milošću i svojim porivom.

Povratak u svakodnevni život

Posljednjih trideset godina svoga života Pedro je proveo u Mexico Cityju. Vrlo je zanimljivo razmotriti od čega se sastojao život Pedra Casciara tijekom njegovih zadnjih

trideset godina života. Nakon što je
iskusio strepnju života u Opusu Dei
na njegovim počecima, u
građanskom ratu, u postavljanju
novih rezidencija, postavljanju
Opusa Dei u njegovoj ekspanziji u
raznim zemljama, čini mi se kako se
na kraju vraća u tu svakodnevicu
život, biti Opus Dei iz dana u dan,
posvećujući rad, pretvarajući ljudske
odnose u odnose prijateljstva,
dubokog razumijevanja, naklonosti
prema drugima.

Na neki se način čini da je priča o
Opusu Dei, u priči o Pedru Casciaru,
u priči o svakom od vjernika
Prelature, reprodukcija stvarnog
života čovječanstva: postoji trenutak
rođenja i trenutak ekspanzije,
sazrijevanja, i konačno se stiže,
poput rijeke, u konačni kanal, na
ušće. Ako stojite na rijeci Ebro, na
kraju ušća rijeke, u Tortosi, možete
vidjeti široku, blagu vodu. Duboko
korito može se usporediti sa životom

čovjeka: rođenje, rast i konačno voda koja teče prema ušću rijeke.

Trideset godina Pedra Casciara, od 1965. do 1995., u kojima se sve čini kao rutina. Svećenik je u centru Opus Dei, surađuje s Pan-American University kao kapelan, radi na poslovnoj školi IPADE i drugim institucijama, radi u drugim gradovima, usmjerava duše. Čini se kao dosadan život kad se usporedi s prvim godinama njegove mladosti i ranom zrelošću. Ali istina je sasvim suprotna. Ono što Pedro čini u tih posljednjih trideset godina vrlo je važno jer je to plodan život osobe koji je proveden iz dana u dan u službi Boga, u službi drugih. Jer ljubav prema Bogu i ljubav prema drugima spojiti će se u tom čudesnom bogatstvu života milosti, u duši čovjeka, koji završava u svetosti i plodnosti apostolskog života.

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hr-hr/article/pedro-casciaro-prica-o-
osjetljivom-covjeku/](https://opusdei.org/hr-hr/article/pedro-casciaro-prica-o-osjetljivom-covjeku/) (15.03.2026.)